

opusdei.org

Prelatovo pismo (marec 2014)

Ob stoletnici rojstva don Álvара in drugih obletnicah nam prelat govori o zvestobi. Vabi nas, da v teh tednih preišljujemo, “kakšen je naš odgovor na božji klic, ki ga je prejel vsak izmed nas.”

9. Mar. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Mesec marec ima vedno poseben pomen, saj v tem mesecu obhajamo

Marijino oznanjenje in praznik svetega Jožefa: to sta dva lika, ki izstopata po svoji zvestobi božjim načrtom, ki sta v polnosti izpolnila, kar je Gospod hotel od njiju, ker sta znala ljubiti popolno.

Letos obhajamo stoletnico rojstva don Álvara in dvajseto obletnico njegovega *dies natalis*, njegovega odhoda v nebesa. Ta nadnaravna in človeška krepost v njegovem življenju sije kakor najdragocenejši biser. 28. marca bo obletnica duhovniškega posvečenja našega Očeta, ki nam prav tako govori o celoviti zvestobi božjemu klicu: ***nedotakljiva, trdna, deviška, vesela in nespodbitna zvestoba veri, čistosti in poti***[1]. Razumljivo je torej, da v teh tednih v globokem in hvaležnem osebnem spraševanju vesti premišljujemo, kakšen je naš odgovor na božji klic, ki ga je prejel vsak od nas.

Začetek postnega časa, ki je že blizu, nas spodbuja, naj odločno hodimo po tej stezi. Ta liturgični čas ***nas postavlja pred ta temeljna vprašanja: ali napredujem v zvestobi do Kristusa? V želji po svetosti? V apostolski velikodušnosti v vsakdanjem življenju, v svojem rednem delu med svojimi tovariši v poklicu?***[2]

Tudi v drugih liturgičnih časih v letu negujemo bolj zavzeto molitev, bolj velikodušno mrtvičenje in bolj pogosto opravljajmo duhovna in telesna dela usmiljenja, kajti če jih izoblikujeta vera in ljubezen, le-ta predstavljajo mogočno spodbudo za našo željo po zvestobi. To ni stvar čustev, temveč gorečnost zaljubljene duše, tudi kadar se pojavi utrujenost in čutimo težo našega ubogega jaza.

Le še nekaj dni nas loči od stote obletnice rojstva predragega don Álvaro. Že od začetka leta smo veliko mislili na ta dan, na 11. marec, s

pogledom, uprtim v zgled tega sina svetega Jožefmarija, ki se je izročil brez pridržkov, ki je znal na občudovanja vreden način utelesiti duha Opus Dei. Odlok, s katerim Cerkev priznava njegove kreposti, pravi, da je bila zanj najbolj značilna »nespodbitna zvestoba predvsem Bogu v pripravljem in velikodušnem izpolnjevanju njegove volje; zvestoba Cerkvi in papežu; zvestoba duhovništvu; zvestoba krščanski poklicanosti v vsakem trenutku in v vseh življenjskih okoliščinah.«[3] V zaključku potrdi, da je življenje don Álvara »zgled ljubezni in zvestobe za vse kristjane«[4].

Zvestoba človeškega bitja je globoko povezana z zvestobo Boga, ki je *zanesljiv v vseh svojih besedah, dobrotljiv v vseh svojih delih*[5]. Ko Sveto pismo opisuje zgodovino očakov in pravičnih iz stare zaveze, **poudarja bistveni vidik vere. A**

vera ni le pot, ampak tudi vzpostavitev, priprava kraja, kjer more človek prebivati skupaj z drugimi (...). Z vero torej nastane nova zanesljivost, nova trdnost, ki jo more podariti samo Bog.[6]

Don Álvaro se uvršča v to dolgo verigo Bogu zvestih ljudi — od Abrahama in Mojzesa do svetnikov iz nove zaveze —, ki so si prizadevali vse svoje življenje posvetiti uresničevanju prejetega poslanstva. Nič jih ni moglo niti za trohico ločiti od božje volje: ne zunanje ne notranje težave, ne trpljenje, ne preganjanja ..., ker so bili trdno zasidrani v preljubeznivi božji volji.

Od Abrahama se zahteva, da se zaupno izroči tej besedi. Vera doume, da je beseda, ta na videz bežna, začasna resničnost, če jo izgovori zvesti Bog, tisto najbolj gotovo in neomajno, kar lahko obstaja, tisto, kar omogoča

nepretrganost naše poti v času. Vera sprejme to besedo kot varno skalo, na kateri more človek graditi s trdnimi temelji.[7] In kakor je dejal Benedikt XVI., »zvestoba ves čas — to je ime ljubezni«.[8]

Vedno, ko se je dopolnila kakšna pomembna obletnica, se je don Álvaro obračal h Gospodu s to molitvijo: *»Hvala, oprosti, še bolj mi pomagaj.«* Zato lahko z gotovostjo predvidevamo, da bi enako ravnal tudi sedaj, ko se obhaja njegova stoletnica. Te besede so čudovita molitev, s katero se lahko obrnemo k presveti Trojici: da bi se zahvalili za prejete dobrine — ki jih je toliko, veliko več, kot si lahko predstavljamo —, da bi prosili odpuščanja za naše napake in grehe; da bi prosili za njegovo pomoč, da bi še naprej bolj in bolje služili kot dobri in zvesti služabniki.

Pred leti, na enako obletnico, se je don Álvaro zadržal pri pregledu minulega časa. Njegova premišljevanja nam lahko služijo za naš pogovor z Bogom; predvsem kadar nam iz kakršnega koli razloga pred oči še bolj očitno stopijo naše napake in šibkosti. To so bile in so besede, ki navdajajo z upanjem. »Ko gledam koledar svojega življenja,« je dejal, »mislim na pretekle liste. Minili so, vendar niso vrženi v koš, kajti še vedno obstajajo pred božjimi očmi. Toliko dobrin od Gospoda! Še preden sem se rodil, mi je pripravil pobožno krščansko družino, ki mi je dala dobro vzgojo. In potem toliko dogodkov, ki so zaznamovali moje življenje. Bolj kot karkoli drugega, srečanje z našim Očetom, ki je v najkrajšem času popolnoma spremenilo moje življenje. In skoraj štirideset let tesnega in neprekinjenega stika z našim ustanoviteljem ...«[9]

Gospod tudi nam sledi z neskončno potrpežljivostjo, leto za letom, mesec za mesecem, teden za tednom, in nam odpušča, nam pomaga, nas spodbuja. Čeprav mnogi niste poznali našega Očeta, ko je bil še fizično prisoten na zemlji, ga vsi lahko spoznate in se obračate nanj po zaslugi njegovih spisov in zaupnega pogovora, ki ga iz nebes želi vzdrževati z vsakim od nas. Z duhom Opus Dei je v naših rokah zapustil zelo konkretno možnost, da postanemo sveti, tako da temeljito živimo to pot, ki jo Gospod ponuja mnogim ljudem. Z božjo pomočjo, s posredovanjem presvete Marije in svetega Jožefa, svetega Jožefmarija in številnih ljudi, ki so to pot že prehodili do konca ..., *póssumus*10], tudi mi lahko prehodimo to stezo.

19. marec, slovesnost svetega Jožefa, nam govori tudi o obnovitvi izročitve služenju Bogu in dušam. Gospod je pred vsemi veki poklical vse

kristjane, da bi se poistovetili z Jezusom Kristusom. In sveti Jožef je — takoj za sveto Marijo — človeško bitje, ki je najbolje odgovorilo na ta klic: on je *zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino*[11]. Zato je zavetnik Cerkve in Opus Dei in je zgled vsem Jezusovim učencem.

Don Álvaro je bil — tega se nikoli ne bom naveličal ponavljati — zvest človek: zvest kristjan, duhovnik in škof. Sveti Jožefmarija je dejal: ***Rad bi, da ga posnemate v mnogih rečeh, predvsem pa v zvestobi. V mnogih letih njegove poklicanosti so se pojavile mnoge okoliščine — rečeno po človeško —, v katerih bi se lahko razjezil, ko bi ga lahko kaj motilo, ko bi lahko bil nezvest; vendar je vedno nosil nasmeh na obrazu ter bil zvest brez primere. Iz nadnaravnih razlogov, ne zaradi človeške kreposti. Zelo***

dobro bi bilo, če bi ga posnemali v tem.[12]

Njegova nenehna vztrajnost, v celoti nadnaravna, se je ukoreninila v človeško krepost zvestobe, katere se je naučil že od malega, v družini, in ki jo je naprej razvijal v teku let.

Kako potrebna je ta krepost! Mnogi ljudje ne opazijo, da brez nje ni možno vzajemno zaupanje, ter da brez nje postane urejeno in rodovitno sobivanje v družbenih odnosih praktično nemogoče.

»Bodimo torej zvesti, moje hčere in sinovi. S tisto nadnaravno zvestobo, ki je hkrati človeška zvestoba, krepostjo, lastno zrelim ženskam in moškim, ki so opustili otročje ravnanje in delujejo s čutom odgovornosti, zvesti temu, čemur so se zavezali.«[13]

Lojalnost! Zvestoba! Poštenost! V velikem in v malem. Hoteti se boriti, čeprav je včasih videti, da

ne moremo hoteti. Če pride trenutek slabotnosti, na stežaj odprite dušo in se pustite nežno voditi: danes prehodim dve stopnici, jutri štiri ... Naslednji dan morda nobene, ker smo ostali brez moči. Vendar hočemo hoteti. Imamo vsaj željo, da bi si želeli. Otroci, to že pomeni, da se borimo[14].

Nujno je obvladovati, umeriti srce in občutke z razumom, ki ga razsvetljuje vera. »Lahko nam pomagajo biti velikodušni do Boga,« je zapisal don Álvaro, »vendar ne smejo predstavljati ne edinega ne najpomembnejšega gonila naše zvestobe, kajti to bi pomenilo sentimentalizem, zelo nevarno popačenje ljubezni. Mnogi ljudje razpoloženjem pripisujejo prevelik pomen. Zelo se zanašajo na srce in manj na glavo. Kadar se jim ljubi, mislijo, da so sposobni vsega, opirajo se na svoje navdušenje; kadar pa ne,

izgubijo pogum. Biti moramo previdni glede te pasti (...). Samo tako bomo v trenutkih preizkušnje videli, da nezvestoba nikoli ne ustreza razumnemu razlogu«[15].

Don Álvaro je zelo od blizu sledil najprej Gospodovemu klicu. Bog mu je podaril velike človeške in nadnaravne kvalitete in on je vse to uporabil za služenje prejetemu poslanstvu. Znan je njegov odgovor madridskemu škofu malo preden je prejel duhovniško posvečenje. Don Leopoldo mu je dejal, da je — don Álvaro namreč — s svojimi pomembnimi civilnimi in akademskimi nazivi zelo cenjen in spoštovan v cerkvenem okolju, kjer je moral uresničevati veliko nalog, za katere ga je zadolžil naš Oče. Toda po duhovniškem posvečenju — tako je napovedoval škof — bi to spoštovanje s strani marsikoga izgubil. Don Álvaro mu je odgovoril, da ga to ne skrbi: Bogu je že izročil

vse, kar je bilo njegovega — človeški ugled, načrte, poklicne možnosti —, ko je odgovoril na povabilo iz neba, naj se posvečuje v Opus Dei. Ne zanimajo ga sodbe ljudi, temveč želja, da bi ljubil Boga in izpolnjeval njegovo voljo. Hotel se je *skriti in izginiti*, kakor sveti Jožefmarija, da bi bil primerno orodje za služenje Cerкви.

Njegova želja, da bi se poistovetil z duhom Opus Dei, se je jasno izrazila, ko je bil določen za prvega naslednika svetega Jožefmarija. Zatrdil je, da niso izvolili Álvara del Portilla, ampak še enkrat našega ustanovitelja, ki Delo še naprej vodi iz nebes. V teh besedah in v takem ravnanju ni videl nič posebnega ali neobičajnega, saj je bil globoko prepričan, da ga je Bog poiskal, da bi bil na zemlji *senca* našega Očeta, pozneje pa posrednik velikega dela njegovih milosti vernikom Opus Dei

in mnogim drugim ljudem vsega sveta.

Vir fidélis multum laudábitur[16], zvest mož bo užival hvalo. Po vsej pravici lahko ta stavek iz Svetega pisma uporabimo za predragega don Álvara. Tako je storil Janez Pavel II. v telegramu, ki nam ga je poslal 23. marca 1994 ob smrti tega tako dobrega očeta in pastirja. Ob tem, ko je vsem vernikom Dela izrazil svoje najgloblje sožalje, se je »s hvaležnostjo Gospodu« spominjal »duhovniške in škofovske gorečnosti polnega življenja pokojnika; njegovega nenehnega zgleda trdnosti in zaupanja v božjo previdnost; njegove zvestobe Petrovemu sedežu in velikodušnega služenja Cerkvi kot ožji sodelavec in nadvse zaslužen naslednik (...) Jožefmarija Escrivája.«[17]

Konec meseca je še ena čudovita obletnica, ki nam govori o tej

krščanski kreposti, in sicer obletnica duhovniškega posvečenja našega ustanovitelja. Tistega 28. marca 1925 je naš Oče na nov, zakramentalen način zapečatil zavezanost zvestobe, ki jo je negoval, odkar je zaslutil božji klic, ko je bil še mladenič. Vzdrževal ga je živega in dejavnega v vsakem trenutku in na koncu svoje zemeljske poti je lahko zagotovil: ***Nikoli ne omahujte! Od sedaj vam pravim (...), da imate božji poklic, da vas je Kristus Jezus poklical pred vsemi veki. Ne le, da je na vas pokazal s prstom, ampak vas je tudi poljubil na čelo. In zato se zame vaša glava blešči kakor zvezda danica. Tudi tole z zvezdo danico ima svojo zgodbo ... To so tiste velike zvezde, ki se ponoči lesketajo tam zgoraj, na temnem modrikastem nebu, kakor veliki diamanti s pravljичnim sijajem. Tako jasna je vaša poklicanost: poklicanost vsakogar od vas in moja[18].***

Še naprej molímo za Cerkev in za papeža, predvsem med prihodnjimi duhovnimi vajami. Jaz bom začel duhovne vaje jutri, da bi se pozneje lahko udeležil kongresa ob don Álvarovi stoletnici, ki bo potekal od 12. do 14. marca na papeški Univerzi sv. Križa. Danes bom — kot vedno, z veseljem — v župniji svetega Jožefmarija podelil zakrament diakonata pridruženim iz Prelature. Prosímo Gospoda, naj bodo zelo zvesti temu novemu prejetemu poklicu, in razširimo to molitev na vse bogoslovce in duhovnike z vsega sveta.

Preden zaključim, bi vam rad povedal, da bom 22. marca, medtem ko bom obhajal sveto mašo v baziliki svetega Evgenija, pri kateri se bomo spominjali odhoda don Álvaro v nebesa, še bolj — če je mogoče — povezan z vsemi vami, in prosil bom Gospoda, naj nas naredi popolnoma zveste in nas napolni s svojo

gorečnostjo po dušah, kakor pogosto opominja papež. Kot vedno vas prosim, da podpirate moje namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. marec 2014

[1] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 24. 3. 1931, št. 43.

[2] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 58.

[3] Kongregacija za zadeve svetnikov, *Odlok o krepostih božjega služabnika Álvara del Portilla*, Rim, 28. 6. 2012.

[4] *Prav tam*. [5] *Ps* 145 (144), 13.

[6] Papež Frančišek, okrožnica *Luč vere (Lumen fidei)*, 29. 6. 2013, št. 50.

[7] *Prav tam*, št. 10.

[8] Benedikt XVI., homilija v Fatimi, 12. 5. 2010.

[9] Don Álvaro, zapiski z družinskega srečanja, 11. 3. 1991.

[10] *Mt* 20, 22.

[11] Rimski misal, slovesnost svetega Jožefa, *Vstopni spev* (*Lk* 12, 42).

[12] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 19. 2. 1974.

[13] Don Álvaro, *Pismo*, 1. 2. 1987 (»Družinska pisma«, 1. del, št. 287).

[14] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, februar 1972 (»En diálogo con el Señor«, str. 154).

[15] Don Álvaro, *Pismo*, 19. 3. 1992, št. 31 (»Družinska pisma«, 3. del, št. 321).

[16] *Prg* 28, 20.

[17] Janez Pavel II., telegram msgr. Javierju Echevarriú, 23. 3. 1994.

[18] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 19. 3. 1975 (»Por las sendas de la fe«, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, str. 151).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
marec-2014/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-marec-2014/) (18. Apr. 2025)